בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 58538-04-19 ג.ש. נ' ש.

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט בן שלו

תובעת **נ.ג.ש. ת"ז XXXXX**
ע"י ב"כ עו"ד חגית אלוש

נגד

נתבע **א.ש. ת"ז XXXX**
ע"י ב"כ עו"ד אורן לוי

<u>פסק דין</u>

תביעה למזונות בנותיהם הקטינות של הצדדים, א' וד', שתיהן ילידות 7.1.17 (כבנות 4 שנים ומחצה). בדיון במעמד הצדדים מיום 24.2.21 הסכימו הצדדים כי התובענה תוכרע על יסוד מלוא המצוי בתיק ועיקרי הטיעון והאסמכתאות שיצורפו להם. אלה אמנם הוגשו ויש מקום להכריע בתביעה.

<u>רקע כללי ודיוני</u>

1. על העובדות הבאות אין למעשה מחלוקת של ממש:

א. הצדדים נישאו ביום 31.1.15. הקטינות נולדו כאמור ביום 7.1.17.

ב. במהלך החיים המשותפים התגוררו הצדדים והקטינות ביחידת דיור במשק השייך להורי המבקשת במושב XXXX.

ג. בחודש מרס 2019 נפרדו הצדדים והאב העתיק את מגוריו למושב XXX. עתה האב מתגורר בקראוון במושב זה, בנחלת הוריו. האם והקטינות מתגוררות עדיין באותה יחידת הדיור.

ד. לאב בן ממערכת יחסים קודמת, יליד מרס 2009, עובדה שהיה ידוע לאם בעת נישואי הצדדים. מזונותיו של קטין זה עומדים על סך 2,200 ₪ לחודש.

ה. האם איננה עובדת. מקורות הכנסתה עומדים על כ- 5,200 ₪ לחודש קצבת נכות קבועה, כ – 400 ₪ לחודש בגין קצבת ניידות, וכ- 340 ₪ לחודש בגין קצבת הילדים, ובסה"כ קרוב ל – 6,000 ₪ לחודש.

ו. האב עובד כשכיר ומשתכר כ – 9,000 ₪ נטו לחודש.

ז. זמני השהות של האב עם הקטינות מצומצמים ביותר ומתקיימים בכל יום ג' למשך מספר שעות ללא לינה ובכל שבת שניה ללא לינה מהשעה 09:00 בבוקר ביום שבת ועד לאחר מוצאי השבת (ראו פסק הדין המוסכם מיום 11.9.19 בתלה"מ 58490-04-19).

ח. ביום 4.6.19 פסקתי את מזונותיהן הזמניים של הקטינות בסך כולל של 2,600 ₪ לחודש בתוספת מחצית הוצאות רפואה וחינוך (להלן: "**ההחלטה**").

ט. הדין החל בענייננו הוא הדין העברי.

2. למעשה, המחלוקת העיקרית בין הצדדים נוגעת לשאלת עלויות המדור. בעוד האם טוענת כי היא משלמת להוריה, המצויים בהליך פשיטת רגל, במזומן סך של כ – 3,000 ₪ לחודש בגין דמי שכירות יחידת הדיור, טוען האב כי אין אלה פני הדברים וכי בכל תקופת מגוריהם בצוותא מעולם לא שילמו דבר להוריה, ואלה דווקא סייעו להם כלכלית.

<u>תמצית טענות הצדדים</u>

3. האם עותרת להעמיד את מזונות הקטינות על סך כולל של 5,150 ₪ לחודש כמפורט בטבלת צרכי הקטינות שנזכרה בסעיף 25 לעיקרי הטיעון מטעמה. לשיטתה, צרכיה של א' מגיעים ל – 1,900 ₪ לחודש ; צרכיה של ד' (שטרם נגמלה מחיתולים) מגיעים כדי 2,050 ₪ לחודש ; והוצאות המדור ואחזקתו בעבורן מגיעים ל – 1,200 ₪ לחודש (40 אחוזים מדמי השכירות הנטענים).

האם טוענת, בהסתמך גם על תצהיר אביה, כי משלמת לאביה את דמי השכירות במזומן, במספר "פעימות" מדי חודש.

עוד טוענת האם כי האב יכול להקצות את משאביו לטוב מזונות הקטינות, גם בשים לב לחובותיו והתחייבויותיו השונות, במיוחד בשים לב לזמני השהות המצומצמים שלו עימן כמו גם בהתחשב בהלוואות והתחייבויות השונות שהיא עצמה נטלה בעקבות פירוק התא המשפחתי. עוד טענה האם כי האב סיפר לה בעת מגוריהם המשותפים כי יש לו זכויות במקרקעין במושב XXX.

4. האב עותר לחייבו בתשלום של 2,000 ₪ לחודש בלבד, הוא הסך שנותר לו מדי חודש לאחר ניכוי הוצאות מחיה מינימליות, דמי המזונות בסך 2,200 ₪ לחודש שהוא משלם בעבור בנו, ו – 3,000 ₪ לחודש שהוא משלם בגין התחייבויות לבנק שנוצרו בעת החיים המשותפים. לטענתו, בתשלום זה יהא כדי להביא את הכנסתה של האם לכך כולל של קרוב ל- 8,000 ₪ מדי חודש, ובו יהא די על מנת לכלכל אותה ואת הקטינות. זאת, מקום בו לשיטת האב אין לאם הוצאות מדור של ממש. האב מטעים, כי לא בכדי לא צירפה האם תדפיסי חשבון מפורטים המבהירים אמנם לאורך זמן את התשלום הנטען של דמי השכירות ב"פעימות" ובמזומן.

<u>דיון והכרעה</u>

5. כאמור, הדין החל הוא הדין העברי. החובה עד לגיל 6 היא חובתו של האב והינה אבסולוטית ואילו מעל גיל 6 החיוב הוא מדין צדקה, על פי הכללים והעקרונות שנקבעו בבע"מ 919/15 **פלוני נ' פלונית** (מצוי במאגרים המשפטיים; 19.7.17).

הגם שלא התבקשתי לעשות כן על ידי איזה מהצדדים אך אזכיר, כי גם בהקשרים של ילדים מעל גיל 6 אין נהוג להישען באופן בלבדי על נוסחאות חשבוניות גרידא לשם חישוב שיעור המזונות [השוו: בע"מ 817/18 **פלוני נ' פלונית** (מצוי במאגרים המשפטיים; 31.1.18); עמ"ש 14612-10-16 (ת"א) **פ' ב' נ' ע' פ'** (מצוי במאגרים המשפטיים; 20.12.17); עמ"ש (חיפה) 17309-05-17 **ג.ט נ' א.ק** (מצוי במאגרים המשפטיים; 15.6.18); עמ"ש (מרכז) 11623-07-17 **ד.ש נ' מ.ש** (מצוי במאגרים המשפטיים; 24.6.18)].

במקרה שלפני, כפי הנראה לא בכדי לא התבקשתי לעשות כן לאור זמני השהות המינימליים שהאב מקיים עם הקטינות, שחרף הזמן שחלף מאז נפסקו זמני השהות עימן בשנת 2019, לא מצא לנכון לפעול להרחבתם. משמעות הדברים היא שהאם למעשה נצרכת לבדה לשאת בנטל גידול הקטינות, על מלוא המשמעויות הכלכליות הנגזרות מכך בבואנו לדון במזונותיהן.

6. במקרה שלפני שוכנעתי כי במיוחד לאור הראיות שהציגו הצדדים ובהביאי בחשבון גם את קצבת הילדים המשולמת לאם ותכליתה, כמו גם זמני השהות המצומצמים שעודם מינימליים בין האב ובין הקטינות, אין מקום לקבל במלואן טענות איזה מהצדדים ויש מקום להעמיד את שיעור המזונות על סך כולל של 3,100 ₪ בתוספת מחצית הוצאות רפואה וחינוך.

7. כאמור, עד כה לא פעל האב בכל דרך כדי לממש באופן נרחב יותר את אחריותו ההורית, המסתכמת בזמני שהות בני מספר שעות בשבוע בלבד.

8. האב גם לא נתן הסבר טוב לשאלה מדוע אם צפה מראש עוד בשנת 2012 את צרכיו של בנו הבכור על סך של 2,200 ₪ לחודש, מדוע ומניין הוא סבור שצרכי בנותיו מגיעים במצטבר לכדי שיעור דומה.

מנגד, גם האם הביאה בחשבון – ולו בכח עוד בעת נישואיהם, כי האב משלם את מזונות בנו הקטין. יש בכך כדי להוביל להתחשבות בשיעור זה בעת בחינת הכנסתו הפנויה.

9. באשר להכנסות הצדדים. אין מחלוקת על שיעור ההכנסות כמפורט לעיל. בהקשר זה יוער כי כפי שאפרט עוד להלן, לא שוכנעתי בדבר תשלום דמי השכירות בשיעור לו טענה האם (במובחן אולי, מתשלומים ספורדיים בהם יכול ומשתתפת האם). מנגד, גם בניכוי דמי המזונות עבור בנו הבכור, עולה הכנסתו הפנויה של האב (שגם לו אין עתה הוצאות מדור) על זו של האם ומגיעה כדי 6,800 ₪ לחודש.

10. בכל הנוגע לסלע המחלוקת העיקרי בין הצדדים, קרי שאלת הנשיאה בהוצאות מדור, לא ראיתי שהאם עמדה בנטל להפיג – ולו חפצית בעזרת אסמכתאות שעל נקלה יכולה היתה להציג – את סימני השאלה הנגזרים מעצם מגוריה בבית הוריה. זאת, ממספר טעמים שיפורטו להלן.

ראשית, האם מסתמכת על הסכם שכירות בינה בלבד ובין הוריה מיום 28.12.17 (קרי עוד בטרם הפירוד בין הצדדים) ל- 24 חודשים ובנוסף אופציה ל-12 חודשים נוספים, שלכאורה עוד בטרם הגשת עיקרי הטיעון מטעמה עתיד היה להסתיים (נספח 2 לעיקרי הטיעון). אף לא ברור מדוע היתה האם צריכה להסתמך על הסכם שרק היא לבדה חתמה עליו, שעה שהצדדים שניהם עודם התגוררו בצוותא. בתצהירי האם ואביה וגם בעיקרי הטיעון מטעמה לא ראיתי מענה מבורר לשאלה זו.

שנית, האם נמנעה מלצרף תדפיסי תנועות עו"ש רציפים ולו למרבית התקופה שמאז הגשת התביעה, ללא הסבר סביר לכך (לתצהיר העדות הראשית מטעמה צורף תדפיס תנועות לחודשים אוגוסט עד אוקטובר 2019 בלבד, ולעיקרי הטיעון מטעמה צורף תדפיס תנועות עו"ש מחודשים מרס עד מאי 2021 בלבד). במיוחד מקום בו הסתמכה האם על טענה לא פשוטה אגב ניהול הליכי מזונות של תשלום להוריה במזומן, מצופה היה שתצרף את מלוא תדפיסי העו"ש שיהא בהם לקשור זיקה – ולו נסיבתית – למשיכות מזומן ו/או העברות לחשבונות אחרים שיהא בהם כדי לתמוך בטענתה זו. מלא כך עשתה, קמה לחובתה חזקה ראייתית לפיה הימנעות מהצגת הראיה עלולה שלא לפעול לטובתה.

שלישית גם האב עצמו צירף לתצהירו (כמו גם לעיקרי הטיעון) שומות מס מבוקרות מהם ניתן ללמוד דיווח לרשויות המס בגין תקבולי שכירות לכאורה לשנת **2017 בלבד** (ראו בנספח 5 לעיקרי הטיעון, למשל). אף אין לכאורה הלימה בין ההכנסה השנתית משכירות שדווחה (42,000 ₪ לשנת 2017 קרי כ – 3,500 ₪ לחודש כמפורט בסעיף הפרטים הנוספים בשומה) ובין שיעור דמי השכירות על פי ההסכם (3,250 ₪) או השיעורים בפועל שלפי הנטען משלמת האם (3,000 ₪). יתרה מכך – בשומות לשנים 2018 ו – 2019 נעדר סעיף הפרטים הנוספים כל התייחסות לדמי הכנסה משכירות. בוודאי שבקונסטלציה שבה לפי הנטען האב מנהל הליכי פשיטת רגל וחזקה שכל מקורות הכנסתו מבוקרים, יש בכך כדי לסתור את טענת האם.

בנסיבות אלה, לא מצאתי שיש די בדברי האם ואביה בתצהיר בדבר תשלום חודשי של כ – 3,000 ₪ או 3,250 ₪ במזומן בפועל כדי לעמוד בנטל להוכיח את שיעור דמי המדור ואחזקתו המשולמים בפועל.

במיוחד בהתחשב בכך שדמי השכירות הנטענים כוללים גם את מלוא אחזקת המדור, אך סביר הוא להניח כי ככל שהאם אמנם נושאת ומשתתפת בדמי המדור ואחזקתו, היא עושה כן אך כפי יכולתה באופן ספוראדי, ולא כפי טענתה לפני במלוא התשלום לפי ההסכם שהוצג.

11. באשר לצרכי הקטינות, האם לא עמדה בנטל לשכנע שצרכים אלה עולים על החזקות שקבעה הפסיקה בגין צרכיהם **ההכרחיים** של קטינים על פי הדין [לעניין זה נדרשתי כבר למשל בתלה"מ (ב"ש) 73368-06-20 **ז.ב.ח נ' ג.ב.ח** (מצוי במאגרים המשפטיים ; 3.6.21)]. בשים לב לקביעותיי בתלה"מ ז.ב.ח הנ"ל, בשים לב לזמני השהות המזעריים שלו עם הקטינות, גם במקרה זה אני סבור שיש לחייב את האב לשאת במלוא צרכים הכרחיים אלה של הקטינות גם בעת שהחובה לפי הדין לא תהא אבסולוטית.

12. בכל הנוגע לשאלות מתחום חובותיהם של הצדדים והתחייבויותיהם השונות, ברי שגם לאם וגם לאב התחייבויות כלכליות כאלה ואחרות. אלא שלא ניתן לקבל את הטענה לפיה התחייבויותיו של האב לנושים צריכות לבוא חלף כלכלתן המינימלית של בנותיו. ממילא, ולמעלה מן הצורך, בהקשר זה האב לא הציג טעם מבורר – במיוחד ככל שעסקינן בהתחייבויות לתאגידים בנקאיים – מדוע לא ביכר לנסות ולפרוס את מסגרת התחייבויותיו באופן שיאפשר לו החזר חודשי נמוך יותר.

בנוסף, והגם שלא ראיתי לכך התייחסות מפורשת של ממש מטעם האב בעיקרי הטיעון מטעמו, הרי שהאם לא תמכה טענתה בדבר זכויות האב במגרש ששמעה מפיו בעת ניהול חיי הזוגיות בכל ראיה חפצית שחזקה שיכולה היתה לצרף (או לכל הפחות במשך כל שנות ניהולו של ההליך לבקש מתן צו בהקשרו). בנסיבות אלה לא ניתן לקבוע כממצא עובדתי כי לאב אמנם זכויות במקרקעין אך על יסוד דברים שסיפרה, כי שמעה מפיו בעת שעדיין חיו בצוותא.

13. כפועל יוצא, בהביאי בחשבון את גם את קצבת הילדים המשולמת לאם ; את הכנסתו הפנויה של האב לאחר תשלום המזונות לבן הבכור (העומדת על כ – 6,800 ₪ לחודש) ; את הדין החל וייושמו כמפורט לעיל בהתחשב בהכנסות ההורים וזמני השהות המצומצמים עד מאד עם הקטינות ; ולאור מכלול שפורט לעיל אני סבור שעל האב לשאת במזונות הקטינות בשיעור גבוה מעט מזה שנפסק באופן זמני במסגרת ההחלטה, ובסה"כ בסך כולל כ – 3,100 ₪ לחודש.

תוצאה זו סבירה בעיני גם לו נביא בחשבון את תחשיב ההכנסה החודשי לנפש בכל אחד ממשקי הבית ואת הכללים הידועים בדבר ההוצאה השולית הפוחתת לנפש כמתחייב מהלכת **ורד** (כ – 3,033 ₪ לקטינות ולאם כל אחת ובסה"כ 9,100 ₪ למשק בית האם, אל מול 3,700 ₪ לאב לאחר תשלום כלל המזונות בהם הוא חב לשלושת ילדיו)

14. סיכומם של דברים הוא כדלקמן:

א. סכום המזונות היסודי שישלם האב בגין מזונות שתי הקטינות יעמוד מעתה ואילך על סך כולל של 3,100 ₪ לחודש (בחלוקה שוויונית לכל קטינה לרבות כלל צרכי המדור ואחזקתו).

תיק חיצוני:

ב. עד מועד מתן פסק הדין, ועל מנת להמעיט בהתחשבנויות בגין העבר, תיוותר **ההחלטה** על כנה במלואה.

ג. החיוב במזונות יהא עד הגיע כל קטינה לגיל 18 או עד סיום לימודי יב', לפי המאוחר. בתקופת השירות הצבאי (חובה) או הלאומי יעמוד סכום המזונות על שליש.

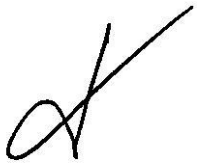
ד. יתר חלקי **ההחלטה** (לרבות החיוב במחצית הוצאות רפואה וחינוך וההצמדה למדד), יוותרו על כנם אף הם כפסק דין של קבע, בשינויים המפורטים לעיל.

הואיל והצדדים ייעלו את ניהולו של ההליך, כל צד יישא בהוצאותיו.

פסק הדין מותר בפרסום בהשמטת מלוא פרטיהם המזהים של הצדדים ובני משפחותיהם.

בזה הסתיים הטיפול בתובענה. המזכירות תסגור את התיק.

ניתן היום, י"ב תמוז תשפ"א, 22 יוני 2021, בהעדר הצדדים.

בן שלו, שופט